

at man ikke maa lade sig skrælle af den Lyn og Torden og de Mænd og Koner, som den ærede Minister faaer ud af disse Figurer, og hvormed han søger at svække de Udtalelser og Bemærkninger, som fremkomme fra ærede Medlemmer. Jeg kunde, hvis jeg vilde spille det høitærede Things Tid, fremsføre mange Exempler paa den ærede Ministers Kunstler i den nævnte Henseende; men jeg har maaskee allerede fremsført Mere, end der strengt taget kan siges at høre til Sagen om Kirkesyn.

**Ministeren for Kirke og Under-
viisningsvæsenet:** Jeg troer altid, det er rigtigt, at man forsværer, hvad man siger. Jeg troer, det er urigtigt, naar man kalder Papirer, der have en Værdi af 7 Millioner Rigsdaler, for Tidibusser, og den „Talefigur“ vil jeg altid være imod. — At man taler om „katholff Lustning“, naar vi forsøge at forberede en Forsætning for vor Folkkirke, vil jeg ogsaa bestandig være imod. Jeg skal aldrig undlade, naar man vil argumentere med „katholff Lustninger“, „Tidibusser“, „kaldede Grave“ o. s. fr., at vise det Løse og Uholdbare i saadanne Argumentationer.

Søgsbro: Den ærede Minister tog rigtignok noget haardt paa mig, men det gjør mig ikke videre ondt og da jeg har lagt Mærke til, at naar der er Noget, der gjør Indtryk paa den ærede Minister, tager han meget stærkt derpaa, anseer jeg det snarere for at være et Beviis paa, at der dog var noget Hold i, hvad jeg anførte, end det Mobsatte. Hvad angaaer det Udtryk, der blev brugt sidst, nemlig en „katholff Lustning“, da er det ikke nogen Talefigur, men det er min levende Overbeviisning, at der igjennem de evangeliske Kirker fortiden gaaer en katholff Lustning, og at der ogsaa i dette Lovforslag er noget Spor deraf. Hvad angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Øveren for en Kirkeforsætning hører med dertil eller ei, da var dette noget reent Underordnet i mit Foredrag; men Mange af de Herrer, der ere her tilstede, ville isvrigt erindre, at da Forslaget om en Kirkeforsætning første Gang blev indbragt her i Salen, anførte Forslagsstilleren, som en Grund til, at vi burde have en Kirke-

forsætning, at den katholff Kirke var saa stærk, fordi den havde en saadan. Dette vedkommer, som sagt, meget lidt denne Sag. I Anledning af den ærede Ministers øvrige Bemærkninger skal jeg blot udtale, at det er meget let at slaae sig til Midder paa en Modstander, naar man tillægger ham Ytringer, som han slet ikke har brugt. Den ærede Minister sagde saaledes, at det kun lidet kan nytte at tale om et indre aandeligt Liv, naar det er Tale om Kirkerens Tag og Bygning, og at det ikke maa regne paa Tilhørene o. s. v.; men deri er jeg jo fuldkommen enig med den ærede Minister. Jeg nævnte udtrykkelig, at hvad der var overleveret fra Fædrene skulde man bringe til Efterkommerne, men det er noget Andet, end en Udflykning af Kirken, og det var med Hensyn hertil, at jeg sagde, man skulde see at virke for et indre aandeligt Liv, da kom Udflykningen af sig selv. Jeg kan henvise til Christian den Stes danske Lov; deri er udtrykkelig sagt, at man kan tvinges til at vedligeholde Kirkerne, men deri er tillige sagt, at hvad der angaaer Kirkerens Indbygning, troer jeg det der kaldes, foruden hvad angaaer Taarne, extraordinaire Klokker o. s. v., er Noget, som overlades til Menighederne selv, og her er jo Tale om noget meget mindre. Det var isvrigt i denne Retning jeg meente at finde en saadan katholff Lustning i dette Forslag, Noget, man ikke kjendte til i den ældre Lovgivning. Der blev nævnt af den ærede Minister, at i § 3 vare de almindelige Bestemmelser; senere kom de særegne, hvori Udtrykkene vare mere bestemte. Jeg vil blot bede de ærede Medlemmer, der jo have gjort sig bekjendte med dette Forslag, erindre sig de mangfoldige Steder i de specielle Bestemmelser, hvor der forekommer saadanne vage Udtryk, der kunne og ifølge Forholdenes Natur maae forklares paa forskellige Maader, og som saaledes ingenlunde alene findes i § 3. Med Hensyn til Præstegaardene sagde den ærede Minister, høre de da ikke til Kirken, og er der Noget i at lægge dem ind under det kirkelige Syn? — Jeg sagde jo imidlertid, at Præstegaardene efter min Mening ikke tilhørte Kirken, og tilføiede, at jeg kunde forstaae, at man, naar man betragtede dem som Kirkes Eiendom, lagde dem ind under det kirkelige